

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

712.21
Ifjúsági Park

Szerző:

Kelemen Gyula

Cím:

NAPROL NAPRA

Mint a szerelem...

Forrás:

Megszerelem

100

"1960"

Személy

Helyszám

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Az Ifjúsági Parkban sétáltam tegnap este a Kosztolányi Dezső téren. A legendás Feneketlen-tó felől hűvösítő áramlat szállt. Egy fűzfa kedvesen mosdatta leveleit a víztükörben. Az étterem zöld neonja túlcsillogta a sárgafényű buralámpákat, amelyek alatt öszszebújt szerelmesek suttogták egymás fülébe az örökké ismétlődő májusi vallomásokat. De most nem rólok beszélek, nem erről a padfoglaló, rügybontó nyár eleji szerelemről, hanem arról, amit nem is a hűszévesek fogalmaztak meg, hanem egy idős házaspár, a tó korlátjának dőlve, beszélgetve.

— Ugye, milyen szép ez a parkunk? — mondta a bácsi.

— Én nagyon megszerettem — felelt a néni.

Nos, ez is olyan, mint a szerelem. Megszerették, meghitt helyük lett ez a kis városi oázis, nem fizetnek a villamosjegyért, hogy Hűvösvölgybe utazzanak, nem kíváncsognak a Városligetbe sem. Ezt szeretik, ezt a helyet, ahol azelőtt gaz verte fel a tájat, ahová szemetet dobáltak olykor a meggondolatlan házmesterek, de ahová szabadtéri színpad épült, presszó, étterem, ahol fű nő, virág illatosodik és nyár eleji szerelmek születnek.

S erre büszkék lehetünk. Mert ezt a parkot már mi építettük, a mi világunkban zöldelt ki. Hogy nem olyan nagy dolog ez? Nem ér meg helyet az újságban? Különben erről a parkról, kedvesetszépét már írt is az újság, de azt talán még nem adták hírül, mert ha jól meggondolom, hírül sem lehet adni, hogy megszerették-e szívük szerint az emberek. Ezt nem lehet „megállapítani”, „megtervezni”. Ez olyan mint a szerelem.

Emlékszem, Sztálinvárosban — valamikor ott dolgoztam — építettünk egy kis parkot. Afféle egész kis „miniatúroázist” a felvonulási épületek mellé, amelyet azóta biztosan szétdúlt az építész láza. Nem akkor izgultunk, amikor építettük és nem is azért, hogy kész lesz-e időre (azt hi-

szem, nem is volt rá szigorú határidő), hanem azért, hogy leülnek-e majd a padokra esténként az emberek, megszeretik-e a mi kis parkunkat?

Megszerették. S ez felért egy győzelemmel. Így szerették meg az egész várost is, az ingoványra érkezett „öslakók”; a gyárat, a porzó országutat, az új éttermet, a poros talajba ültetett kis csenevész virágokat is a házak körül.

Eszembe jut az is, hány meg hány ilyen „szerelemnek” vagyok a tanúja, amikor járom az országot. Hol egy új művelődési ház, hol egy nyugdíjasklub, hol egy csattogó gépektől hangos új üzem érdemi ki a legnagyobb kitüntetés: *szeretem!* Klubigazgatók, műhelyfőnökök, tanácselnökök, gondoltok-e mindig erre?...

Miként a simuló kamaszlánynak a legszebb szó a „szeretem”, úgy nekünk is ez a legnagyobb dicséret, bók, elismerés. Talán ez a szó jelzi azt, amit később úgy keresztel el a krónika, hogy hagyomány, szokás.

A mi társadalmunk gigantikus, szép alkotásai mellett, avagy éppen ezekkel együtt, itt is születik az új élet. Az agyakban, a szívekben. Ma még a Városligetről szól a régi nóta, ha felkattantjuk a rádiót, de lehet, hogy holnap már erről a parkról komponálnak slágert, amelyet harminc esztendő múlva még akkor is szívesen fogunk hallgatni, ha kicsit bárgyú is a dallam vagy a versike, mert ez a park, ez a ház, ez a gyár már itt született, a mi időnkben, a mi világunkban. Persze, nem fogalmazzuk meg magunknak ilyen világosan ezt az igazságot. Talán arra gondolunk csupán... akkor... akkor a legenda „Feneketlen-tó” felől hűvösítő áramlat szállt. Egy fűzfa kedvesen mosdatta leveleit a víztükörben... hát igen, igen, asszonykám, de akkor még nem volt ilyen ősz a hajad és nekem sem volt sétatob a kezemben...

Kelemen Gyula